

Tsja

Manuel Nepveu

De reacties op mijn vorige column waren oorverdovend in aantal. Oorverdovend NUL. Voor de zekerheid tijdens dit schrijven nog even gecontroleerd. Yep, nul. Het is de enige keer geweest dat ik bewust reacties uit probeerde te lokken en met dit resultaat...

Ja oen, schakers zijn schakers en geen puzzelaars! Op het eerste gezicht een logische verklaring, op het tweede gezicht niet. Schakers zijn wel degelijk puzzelaars, bezig met het oplossen van een puzzel, of eigenlijk een serie puzzeltjes, waarbij ze ook nog eens flink gehinderd worden door een tegenstander. Puzzel-met-hindernissen dus. Puzzelen zonder hindernissen zou een eitje moeten zijn.

Maar was het raadseltje dan misschien te gemakkelijk? Verwaardigde niemand zich daarom te reageren? Dat geloof ik niet: ik kwam er - op aanvraag - achter dat iemand met uitstekende grijze celletjes er niet uit was gekomen (maar wel de oplossing op internet had weten te vinden). Okay, dat is dan ook de verklaring vermoedelijk niet.

Nog een poging: de puzzel had toch niets met schaken te maken? Niet helemaal waar. In de laatste zinnen van de column suggereerde ik iets. Zou dat echt onopgemerkt zijn gebleven? Voor het oplossen had je namelijk het inzicht nodig dat het 'patroon van 10 x 10 fleurige vierkantjes' in de redactie van de puzzel veranderd moest worden in 'patroon van 10 x 10 alternerende zwart/witte vierkantjes'. Hoe dan ook, nul reacties was een afknapper.

Vandaag – Feyenoord begint aanstonds tegen de Eagles - was mijn bijna negenjarige kleinzoon bij me. Ik dacht dat ik hem nu eens kon leren schaken. Eindelijk. Hij kwam met zijn voetbal en na de lunch ging hij meteen op de parkeerplaats voor mijn huis kunstige capriolen met de bal uithalen. Vol overgave. Na een tijdje was het eventjes genoeg en ging hij zitten lezen in een blaadje. "Zal opa jou eens leren schaken?" "Nee, *saai*." was de reactie. Nogal opmerkelijk, maar ik was er om bepaalde redenen op voorbereid dat er zoiets zou kunnen komen. "Maar heel veel kinderen van jouw leeftijd vinden het juist heel leuk, lekker spelen", probeerde ik nog - vooral geen zedepreek over voorbarigheid, vooroordeel e.d. Het maakte geen indruk. Ik pakte een kwartiertje later schaakbord en stukken, die in de woonkamer steeds voor het grijpen staan, en ging aan de slag. Zou kleinzoon dan misschien een klein beetje nieuwsgierig worden? De truc was me vele, vele columns geleden (*Schaak-opa*, maart 2020) aan de hand gedaan in een behulpzame reactie. Het mocht niet baten. Na tien minuten ging kleinzoon weer met de bal naar buiten zonder ook maar minimale blijk gegeven te hebben van nieuwsgierigheid. Een tweede afknapper in korte tijd.

Tsja.